

چکیده فارسی

مقدمه: یکی از مشکلات جهان صنعتی کنونی خروج زودرس کارگران از محیط کار است. چندین فاکتور خطر شغلی اعم از فاکتورهای فیزیکی و روانی - اجتماعی در خروج زودرس کارگران از محیط کار نقش دارند. یکی از مواردیکه می تواند سبب افت توانایی انجام کار در شاغلین گردد، ابتلای آنان به اختلالات خواب ناشی از شیفت کاری است. در مطالعات مختلف ثابت شده است که شیوع انواع اختلالات خواب در شیفتکاران بیشتر از جمعیت عادی است.

شغل پرستاری بیشتر از هر شغل دیگری به شیفت های مختلف کاری به خصوص شیفت شب احتیاج دارد لذا این پژوهش با هدف بررسی ارتباط بین شاخص توانایی کار و بیخوابی در پرستاران شیفت کار بیمارستانهای قزوین انجام شد.

روش پژوهش: این پژوهش از نوع اپیدمیولوژیک توصیفی به صورت مقطعی بر روی از پرستاران شیفت کار بیمارستانهای قزوین انجام شد. اطلاعات مربوط به این پژوهش توسط پرسشنامه های شاخص توانایی کار (WAI) و پرسشنامه شدت بیخوابی (ISI) جمع آوری و داده ها توسط نرم افزار SPSS 18 تحت آنالیز قرار گرفت.

یافته ها: این مطالعه نشان داد که 50٪ (۱۰۰ نفر) پرستاران مورد بررسی دچار اختلالات خواب بودند و بین شاخص توانایی کار و شدت بیخوابی ارتباط معناداری وجود دارد ($P < 0.001$) هم چنین ۱۰۸ نفر (۵۴٪) از آنها توانایی کاری ضعیف تا متوسط و ۹۲ (۴۶٪) نفر توانایی کاری خوب داشتند. نتایج آماری نشان داد که بین شاخص توانایی کاری و سن، تحصیلات و تاهل ارتباط معناداری وجود ندارد.

بحث و نتیجه گیری: نتایج مطالعه ما نشان داد که اختلال خواب شیوع نسبتاً زیادی در بین پرستاران شیفت کار دارد و این عامل به صورت قابل توجهی بر روی توانایی کاری آنها تاثیر گذار است لذا در مشاغل حساسی که با سلامت بیماران در ارتباط است برنامه ریزی دقیق تری جهت کاهش عوارض ناشی از بیخوابی بر روی کیفیت کاری و سلامت کارمندان نیاز می باشد.

کلید واژه: شاخص توانایی کار، شدت بیخوابی، پرستار